

Arrest

nr. 113 243 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2013 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AMDOUNI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 juni 2013 dient verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 juli 2013 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"WEIGERING VAN INOVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst

B., S. {..}

{..}

Asielaanvraag: 21/06/2013

Overdracht CGVS: 27/06/2013

U werd gehoord op 11 juli 2013 van 9.00 uur tot 11.00 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Romanes machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, geboren in Skopje, Macedonië, maar verwierf u de Kosovaarse nationaliteit na uw huwelijk met B. B. {...} (O.V. xxxxxxx) in 2006 in Kosovo. In Kosovo kenden jullie problemen met de Albanese en Servische bureaus uit de wijk waar jullie woonden in Kosovo Polje. Uw echtgenoot werd iedere dag door hen geslagen. In 2007 staken gemaskerde mannen jullie huis in brand. U vermoedt dat het de Albanese waren die ook uw echtgenoot sloegen. Omdat u de mishandelingen van de Albanese ten aanzien van uw echtgenoot niet langer kon aanzien en u niet wou dat hem hetzelfde zou overkomen als zijn broers tijdens de oorlog in Kosovo in 1999, stuurde u hem en zijn zoon en uw schoonmoeder naar Europa. U bleef achter in Kosovo Polje. Uw echtgenoot vroeg op 5 november 2008 in België asiel aan. Uzelf bleef in Kosovo in een huis samen met uw schoonzussen. Dit huis vatte op een nacht vuur. U vermoedt dat de brand opnieuw aangestoken was. U werd een drietal keer geslagen door de echtgenotes van de Albanese die uw man sloegen. Ze stalen ook uw juwelen. Door die slagen werd uw dochter te vroeg geboren en liep ze een mentale handicap op. U besloot na haar geboorte eind 2008 terug naar Skopje in Macedonië te keren, waar u eerst alleen woonde met uw dochter, en later bij uw moeder ging inwonen. Ondertussen nam het Commissariaat-generaal op 2 oktober 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het dossier van uw echtgenoot omdat er aan zijn verblijf in Kosovo Polje in de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België en bijgevolg ook aan de door hem aangehaalde problemen in die periode geen enkel geloof kon worden gehecht. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbeslissing op 10 februari 2010 bevestigd. Het door uw echtgenoot bij de Raad van State ingediend cassatieberoep werd op 18 mei 2010 niet toelaatbaar verklaard. Op 15 juli 2010 diende uw echtgenoot een tweede asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot op 26 juli 2010 tot een niet inoverwegingname van deze aanvraag. Op 28 januari 2013 diende uw echtgenoot nogmaals een asielaanvraag in, maar ook deze werd op 30 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. In Macedonië had u niets meer gehoord van uw echtgenoot. Omdat u in Macedonië geen werk en geen sociale uitkering had en u bij uw echtgenoot wilde zijn, besloot u in 2012 Macedonië te verlaten om uw echtgenoot te zoeken. U kwam eerst in Frankrijk aan, waar u een aantal maanden in een opvangcentrum woonde. Toen u uw echtgenoot niet vond, reisde u door naar Duitsland, waar u asiel aanvroeg. U besliste echter voor er een beslissing was gevallen naar Zweden te gaan omdat u uw echtgenoot in Duitsland niet had gevonden. In Zweden werd u herenigd met uw echtgenoot die er in een opvangkamp leefde met zijn zoon en moeder. Zweden stuurden jullie op 21 juni 2013 terug naar België, waar jullie nog diezelfde dag asiel aanvroegen. De asielaanvraag van uw echtgenoot werd op 25 juni 2013 opnieuw door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. U wenst niet meer naar Kosovo terug te keren omdat u schrik heeft voor de Albanese en Serviërs die jullie problemen bezorgden en omdat jullie er geen huis en werk hebben. Naar Macedonië kan u niet terug omdat u geen middelen (werk of uitkering) heeft om daar te blijven. U legde geen enkel document neer ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 7 mei 2013 werden zowel Kosovo als Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Wat betreft Kosovo het land waarvan u de nationaliteit zou hebben verkregen na uw huwelijk met B. B. {...} verklaarde u dat u er niet terug durft te keren uit schrik voor een herhaling van de problemen die kende sinds uw huwelijk met B. B. {...}. Albanezen en Serviërs sloegen u en uw echtgenoot verschillende keren en stichtten brand in uw huis (CGVS, p. 12-18).

Vooreerst kan erop gewezen worden dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken effectief gehuwd te zijn met B. B. {...} Zo kon u geen enkel begin van bewijs neerleggen dat hij wel degelijk uw wettige echtgenoot is. De huwelijksakte zou u niet meer hebben omdat deze tijdens een brand vermoedelijk door Albanezen aangestoken, vernietigd werd (CGVS, p. 6, 14-16). Zoals hieronder blijkt kan er aan de door u aangehaalde problemen in Kosovo, dus ook aan die brand, echter geen geloof worden gehecht. Bijgevolg heeft u geen afdoende verklaring voor het ontbreken van uw huwelijksakte. Ook de geboorteakte van jullie dochter Rabija, die geboren zou zijn in Kosovo Polje op 1 mei 2008 waarop jullie als ouders vermeld zouden staan, kon u niet voorleggen. U beweerde die geboorteakte niet te zijn gaan halen omdat uw echtgenoot voor de geboorte van uw dochter Kosovo had verlaten en u er niet alleen met uw dochter durfde om te gaan (CGVS, p. 8). Dit komt echter niet overeen met uw eerdere verklaring over de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u stelde dat uw echtgenoot na de geboorte van uw dochter Kosovo verliet (CGVS vragenlijst, vraag 3.5, CGVS, p. 9) wat wordt ondersteund door de verklaring van uw echtgenoot die beweerde rond november 2008 vertrokken te zijn (DVZ verklaring man, vraag 34). Ten slotte is het uiterst opmerkelijk dat uw echtgenoot tijdens zijn verschillende gehoren noch u noch uw dochter heeft vermeld. Nochtans werd hem expliciet gevraagd of hij na de dood van de moeder van zijn zoon tijdens de oorlog in Kosovo nog was hertrouwd (CGVS echtgenoot I, p. 5). Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van uw verklaring na uw huwelijk met B. B. {...} in Kosovo te hebben gewoond - en dus ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Kosovo - ernstig in het gedrang.

Wat betreft deze problemen die u in Kosovo zou hebben ondervonden dient voorts te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van uw echtgenoot tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ook al bleek dat hij niet aannemelijk kon maken in de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België in Kosovo te hebben verbleven. Bijgevolg kon er aan de door hem beweerde problemen in Kosovo geen geloof worden gehecht. Gezien u verklaarde dat uw persoonlijke problemen in Kosovo veroorzaakt werden door de Albanezen en Serviërs die ook uw echtgenoot sloegen en die uw huis in brand staken en door de vrouwen van de Albanezen met wie uw echtgenoot problemen had (CGVS, p. 12-18) kan er bijgevolg aan uw problemen in Kosovo evenmin geloof worden gehecht. Deze bevinding wordt nog extra kracht bijgezet door de vaststelling dat uw echtgenoot tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal zelf met geen woord repte over de redenen waarom hij volgens u Kosovo zou hebben verlaten. Zo vermeldde hij niets over het feit dat jullie huis vermoedelijk door Albanezen in 2007 in brand werd gestoken en over het feit dat hij dagelijks door Albanezen zou zijn geslagen. Hij had het tijdens zijn asielrelaas enkel over een bomaanslag tijdens de oorlog waarbij hij gewond raakte en als recente problemen haalde hij de pesterijen van de kinderen van zijn broer aan (CGVS echtgenoot II, p. 2-4).

Aile bovenstaande elementen nopen ertoe te besluiten dat er aan de door u aangehaalde problemen in Kosovo die u had na uw huwelijk met B. B. {...} geen enkel geloof kan worden gehecht.

Volledigheidshalve kan erop gewezen worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder intussen wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo

Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de KP van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze actueel op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Uw uitleg dat u geen bescherming kan zoeken bij de autoriteiten in Kosovo daar u schrik heeft van de Albanezen (CGVS p. 15, 18) volstaat geenszins. Immers, het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw eventuele belagers. Indien de autoriteiten niet van problemen op de hoogte worden gebracht, kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij eventuele problemen bij terugkeer naar Kosovo geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere veiligheidsinstanties.

Met betrekking tot uw verklaring niet naar Kosovo terug te kunnen omdat u er geen huis en geen werk heeft (CGVS, p. 18), wat argumenten van socio-economische aard betreft, kan eveneens gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Hoewel RAE op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden blijkt uit de informatie dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de RAE en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige anti-discriminatiewetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

In verband met Macedonië dient vooreerst opgemerkt te worden dat het maar weinig geloofwaardig is dat u actueel niet over de Macedonische nationaliteit zou beschikken (CGVS, p. 4). U beweerde immers dat u ten tijde van uw huwelijk in Kosovo, dat u situeerde in 2006, een Macedonisch paspoort had (CGVS, p. 4, 6). Dat dit paspoort intussen verlopen zou zijn en dat u nadien geen nieuw zou hebben aangevraagd (CGVS, p. 4), betekent op zich geenszins dat u niet langer het Macedonisch staatsburgerschap zou hebben. Dat u naar u vermoedt afstand heeft gedaan van de Macedonische nationaliteit toen u huwde (CGVS, p. 11) wijst er evenmin op dat u niet langer een Macedonisch staatsburger zou zijn. Zowel de Macedonische als de Kosovaarse staatsburgerschapswet voorzien immers in het principe van dubbel/meervoudig staatsburgerschap. Hoe dan ook is Macedonië het land waar u geboren zou zijn en gedurende langere periodes, waaronder de laatste vier jaar voor uw komst naar Europa, gewoond zou hebben (CGVS, p. 3-4). In verband met Macedonië dient opgemerkt te worden dat u verklaarde geen vrees te koesteren ten opzichte van dit land (CGVS, p. 19). U zou Macedonië alleen verlaten hebben omdat u er geen werk, geen huis en geen sociale uitkering had. U wilde B. B. {.} zoeken en met hem samen zijn (CGVS, p. 12, 19). Dergelijke motieven zijn echter van louter socio-economische en persoonlijke aard en houden op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Ook hier kan evenwel opgemerkt worden dat ook de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Net zoals de Kosovaarse overheid voorziet de Macedonische overheid niet alleen de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar richt ze haar aandacht ook op het uitwerken van concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie van de Roma. Net zoals voor Kosovo, kan ook voor Macedonië worden aangestipt dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat eventuele problemen van discriminatie in Macedonië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd. Bovendien kan ook voor wat Macedonië betreft geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.“

2. Over de gegrondheid

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet) alsook van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

« Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan. Doordat de verwerende partij onterecht geen rekening houdt met het feit dat verzoekster een oorlogsslachtoffer is, wiens familie en schoonfamilie grotendeels uitgemoord werd tijdens het conflict in Kosovo. Dat de verwerende partij tevens voorbijgaat aan het feit dat verzoekster een roma is, die gediscrimineerd wordt door Serviërs en Albanezen. Zij kon dus evident geen bescherming genieten van de plaatselijke autoriteiten. Uit de verklaringen van verzoekster, welke gedetailleerd en coherent zijn en volledig gelijklopend zijn met de verklaringen van haar echtgenoot B. B. {.} en diens moeder A. B. {..}, blijkt wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Verder betwist verzoekster de bewering van de verwerende partij als zou haar land van herkomst als veilig beschouwd dienen te worden. Verzoekster is het hier niet mee eens en stelt dat de verwerende partij rekening dient te houden met haar concrete situatie. Verzoekster merkt daarentegen op dat de verwerende partij op subjectieve wijze enkel rekening houdt met de elementen waarmee zij rekening wil houden en dus niet met de objectieve elementen welke verzoekster aanbrengt. Verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het

volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189) Dientengevolge is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en daarom onjuist, waardoor het eerste middel ernstig is. »

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging wordt genomen om de redenen opgesomd in de bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

De wetgever heeft in deze specifieke procedure voorzien met name, het niet in overweging nemen van de asielaanvraag met betrekking tot asielzoekers afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst en waarbij uit de verklaringen niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. Met het koninklijk besluit van 7 mei 2013 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2013) is een lijst van veilige landen van herkomst vastgelegd.

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 mei 2013 luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- FYROM*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië ».*

In casu kan verzoekende partij niet betwisten dat zowel Kosovo als Macedonië, waarvan zij verklaart dat het haar land van herkomst is, als veilig land wordt beschouwd.

In de aanhef van het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 7 mei 2013 kan het volgende gelezen worden:

"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofdte van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst".

In fine van het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 7 mei 2013 kan het volgende gelezen worden:

"Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen".

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekende partij dus niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (BS 4 oktober 1953, hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet duidelijk blijkt dat er wat haar betreft aangaande Kosovo en Macedonië, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging wordt genomen omdat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat haar asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien zij duidelijk aantoonst dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat verzoekende partij in casu niet doet.

2.4. De Raad stelt vast dat waar de verzoekende partij verwijst naar haar asielmotieven en het feit dat zij als Roma gediscrimineerd wordt door de Serviërs en Albanezen waardoor zij geen bescherming kon genieten van de plaatselijke autoriteiten, zij zich met haar betoog beperkt tot het benadrukken en herhalen van haar verklaringen, en nalaat met concrete gegevens aan te tonen dat de concrete informatie waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd incorrect zou zijn of dat de verwerende partij op basis van haar verklaringen tot een onredelijk besluit zou zijn gekomen. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in de omstandig gemotiveerde bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. De overtuiging van verzoekende partij dat haar verklaringen gedetailleerd en gelijklopend zijn met die van haar voorgehouden echtgenoot, kan evenmin afbreuk doen aan de motieven die steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Wederom dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat de omstandige motieven met concrete argumenten te weerleggen. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier heeft de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoekende partij aan een grondig onderzoek onderworpen waarbij hij rekening heeft gehouden met de persoonlijke elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken. De Raad wijst er nog op dat de commissaris-generaal zijn vaststellingen baseert op de verklaringen van verzoekende partij en de objectieve informatie beschikbaar over het land van herkomst. Op geen enkele wijze toont de verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal subjectief te werk zou zijn gegaan of nog, dat hij geen rekening heeft gehouden met de elementen aangebracht door de verzoekende partij. Verzoekende partij houdt het bij een algemeen, bloot en niet onderbouwd betoog dat niet vermag de onredelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, aan te tonen.

2.5. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.6. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

"Verzoekster haar rechten van verdediging werden geschonden nu zij tijdens het interview op het CGVS van 11-07-2013 niet werd bijgestaan door haar raadsman. Nochtans was diens tussenkomst reeds gemeld per fax van 4-07-2013 (stuk 2), met de bedoeling een oproepingsbrief voor het interview te ontvangen, zoals normalerwijze gebeurt. De raadsman van verzoekster mocht echter geen oproepingsbrief voor het geplande interview op 11-07-2013 ontvangen, zodat verzoekster er alleen voorstond. Dit kwam haar zenuwen en het interview niet ten goede, zodat zij meent aanspraak te kunnen maken op een nieuw interview, ditmaal in gezelschap van een raadsman. Het verlenen van een beslissing tot niet in overwegingname gebeurt op instructie van de verwerende partij. Deze laatste heeft dan ook de plicht zorgvuldig om te springen met asielaanvragen en dient de controleren of alle procedureregels wel gevolgd worden. 'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten/ (RvSt, REESKENS, nr. 20.602,30 september 1980, R.W. 1982-83,36, noot LAMBRECHTS W) In deze kan men bezwaarlijk stellen dat verzoekster een kans gekregen heeft

om haar asielaanvraag te doen slagen nu haar rechten van verdediging reeds tijdens het interview op het CGVS geschonden werden en de beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel niet nageleefd werden. Het tweede middel is dus eveneens gegrond."

2.7. Artikel 7, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals in voege op 19 juli 2013, datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt :

"Naast de procedure voor het versturen van de oproepingen die is voorzien in artikel 51/2, zesde lid van de wet, en zonder hieraan afbreuk te doen, stuurt de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde een kopie van elke verzending per gewone post zowel naar de effectieve woonplaats, indien hij daarover is ingelicht en van latere datum is dan de door de asielzoeker gekozen woonplaats, als per gewone post, per fax of per e-mail naar de advocaat van de asielzoeker."

Evenwel blijkt uit artikel 5 van voormeld koninklijk besluit, zoals in voege op 19 juli 2013, dat artikel 7, §1 van het voormelde koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet van toepassing is op de beslissing die is gesteund op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien dient vastgesteld dat verzoekende partij bij schrijven van 28 juni 2013 door de commissaris-generaal werd opgeroepen voor gehoor op 11 juli 2013. Hierbij werd meegedeeld dat zij zich op de dag van het gehoor door een advocaat kon laten bijstaan. Het stond verzoekende partij aldus vrij haar advocaat te contacteren, hem of haar op de hoogte te brengen van de datum van het gehoor en te vragen aanwezig te zijn, hetgeen zij blijkbaar nagelaten heeft te doen.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij toont in casu niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk is gegaan. Verzoekende partij toont met haar betoog evenmin een schending van de rechten van verdediging aan.

2.9. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.10. In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

« Het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (4 november 1950) waarborgt in artikel 8 het recht op een gezinsleven. Deze fundamentele bepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing. Immers, indien verzoekster uitgewezen zou worden en terug dient te keren naar haar thuisland, wordt zij gescheiden van haar echtgenoot B. B. {.} (O.V. xxxxxxxx) en diens moeder, A. B. {.} (O.V. xxxxxxxx). Verzoekster riskeert dat zij gescheiden wordt van haar echtgenoot en haar schoonmoeder nu de procedures niet gelijklopend zijn. Haar echtgenoot en schoonmoeder ontvingen immers reeds op 25-06-2013 een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het dient hierbij gezegd dat de schoonmoeder van verzoekster gelet op haar leeftijd en preciaire gezondheidstoestand compleet afhankelijk is van verzoekster en haar echtgenoot en zij niet alleen zou kunnen terugreizen en verblijven in Kosovo. Door hier geen rekening mee te houden is ook art. 8 EVRM geschonden, waardoor het derde middel eveneens gegrond is. »

2.11. De Raad wijst erop dat, naast de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat niet kan ingezien worden hoe deze een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM, verzoekende partij zelf erkent dat, voor zover al kan aangenomen worden dat zij een gezin uitmaakt met B.B. en diens moeder, B.B. en diens moeder geen verblijfsrecht hebben in België en aldus niets hen verhindert samen naar het land van herkomst terug te keren.

2.12. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER